

Entrevista a Pasqual Maragall

"Més preocupat pel 93 que pel 92"

L'alcalde de Barcelona analitza els temes més tempestuosos dels últims mesos: la Fira de Barcelona i el metro de Montjuïc. A un any de les eleccions, Pasqual Maragall afirma que el preocupa més el 93 que el 92.

El mes de maig ha estat un mes de guerra total entre l'Ajuntament i la Generalitat. Per començar, analitzem els aspectes més explosius d'aquesta guerra. *¿Cauran o no cauran les Arenes?*

—No, les Arenes no cauran.

—Segur.

—Home, no és pot jurar res en aquesta vida. No havent-hi un altre projecte d'una enorme dignitat, que hauria de ser l'alternativa en una mançana, que és la primera de l'Eixample, penso que s'ha imposat el sentit comú.

—En les seves declaracions s'ha vist que és difícil mantenir una postura en política.

—¿En quin sentit?

—En el de dubtar a l'hora de veure quines eren les prioritats.

—No. L'únic moment que he tingut ha estat de demanda d'informació. Al gener, en el moment que la Fira demana el canvi d'ús, l'Ajuntament tramita molt ràpidament aquest pla especial de canvi d'ús. Però, simultàniament demana quatre informes, un a l'ITEC, que després no es va fer; un altre a la Direcció General de Patrimoni de la Generalitat, un altre a l'Estat i un altre als Serveis d'Urbanisme de la casa. Vaig demanar informació per decidir bé. Quan la vaig tenir, vaig arribar a la conclusió que la suma d'aquesta informació no era ni de bon tros a favor de l'enderroc, sinó més aviat el contrari. Va ser quan vam fixar la nostra postura.

Pensí que qui hagi seguit aquesta informació s'haurà adonat que s'ha dit que l'Ajuntament retardava la decisió, que no donava la llicència. Doncs, bé, l'Ajuntament no l'ha retardat ni un sol dia perquè per a donar la llicència s'ha d'haver aprovat el Pla Especial prèviament. El Pla Especial es va aprovar el cinc de maig i es va comunicar pels volts del dia

20 de maig, poc abans del plenari, molt després que s'havia insistit que l'Ajuntament el retardava. I aquest Pla, amb els termes que es va apovar no permet donar llicències, perquè el que diu és que si s'ha de fer un edifici nou s'ha d'alinear amb els edificis Roma. Per tant, aquesta línia escapça la plaça. Només es pot no respectar en el cas que es mantinguin les Arenes. La solució de Solans no permet donar cap de les dues llicències que ens ha demanat la Fira. Nosaltres no hem retardat, nosaltres no hem dubtat, nosaltres hem buscat una informació profunda per un tema profund. Amb la nostra decisió crec que tindrem el reconeixement que era millor ser prudents amb un edifici que té un valor, un cert valor, discutible, sobretot, quan està mancat d'alternatives potents.

EL DESDOBLAMENT DE LA FIRA

—¿Quina serà la solució al problema d'ampliació de la Fira?

—També hi ha hagut mala informació amb això. El problema de la Fira de Barcelona no se soluciona amb les Arenes. El problema de la Fira va molt més enllà. Fa un cert temps que ho crec, no que ho dic. És un tema que la Cambra de Comerç no havia acceptat per por. Ara, el que està clar és que el problema gros de la Fira és un altre, és el del desdoblament. Nosaltres haurem de triar una de les tres propostes que de moment se'ns plantegen. La de l'Hospitalet, la del Prat i una tercera que vindrà d'un altre municipi que ja està anunciat.

—¿Qui pot decidir-ne la solució?

—El Consell General de la Fira.

—¿Qui el forma?

—L'Ajuntament hi té majoria. ¿Per què no el Consell Executiu? Perquè és un tema vital per a la Fira i no pot quedar a nivell de consell executiu. El que succeix és que com a l'hora de pagar també

hi haurà de ser la Generalitat, que no està en el Consell General, crec que a l'hora de decidir valdria més que anessim de tronc, és a dir, d'acord. Que no féssim guerres públiques sobre quin ens agrada més. L'alcalde no ha dit mai que li agradi més una cosa que l'altra. Ha dit que hi ha unes alternatives que estem estudiant. La Pedrosa és molt seductora; l'altra, la vaig conèixer primer i va ser desenvolupada aquí. A vegades sembla que l'altra l'hagi presentat la Generalitat. No és així, va ser pensada aquí i s'assembla més a la concepció de Ginebra, que és un palau d'exposicions al costat de l'aeroport.

—¿La del Prat no té limitacions de metres?

—Té 65.000 m. en el projecte Busquets sobre un conjunt d'una extensió de 17 hectàrees. És prou gran. Pedrosa en conjunt és molt més gran, són 90 hectàrees. El que passa és que d'aquestes 90, n'hi ha trenta o vint que estan compromeses, que són de la Generalitat, i que segurament van provocar la confusió del president de la Generalitat quan va dir Pedrosa no. Es devia pensar que demanaven les hectàrees de la Generalitat.

S'haurà d'estudiar quina de les dues és millor. Pedrosa té l'avantatge de la proximitat i sembla d'una major edificabilitat. El Prat té l'avantatge de ser prop de l'Aeroport. La tercera que ha de venir potser és la més àmplia de totes pel que fa a extensió.

—Però la Fira necessita una solució immediata.

—Hi ha problemes diferents que són a curt, a mitjà i a llarg termini. El de curt termini és el del 91-92, que es confon amb els altres. Per aquestes dates el problema és que de 60 salons que es fan cada bienni n'hi ha cinc que estan afectats pels espais que demana el COOB, segons el conveni signat entre el COOB i la Fira i ara s'estan fent els ajustos per

mirar els sacrificis necessaris. A Florència el saló de moda que es feia al Pitti aquest any no es fa perquè hi ha el Mundial i tothom ho entén. Doncs aquí igual, s'han de fer uns ajustos que plantegen problemes, però que no són problemes de vida o mort.

El tema a mig termini és veure quin edifici més es fa a l'entorn de la Fira. Si les Arenes. Si els dos edificis plantejats per Solà Morales en els dos cantons de la Font Màgica, que no tenen cap problema de Pla especial ni de qualificació d'ús, ni de res, però que són una mica més petits, i que encavallats amb la utilització del COOB d'una part del recinte firal no ajuden a resoldre els problemes de l'Eix de Maria Cristina. També, es parla d'uns altres dos edificis més amunt sota terra, o les Arenes. El propòsit a mig termini és com complementar el que ja tenim.

—*¿I a llarg termini?*

—Llarg termini vol dir que és un problema de més volada i que solucionarà problemes de l'any 2000. Metodològicament els problemes s'han de situar així. Hi ha uns temes d'ara que són els metres quadrats que falten per cinc salons pel 91-92, temes que se solucionaran en un termini brevíssim, el tema de les Arenes o un altre edifici, i un tercer tema a llarg termini que és el desdoblament.

HI HAURÀ LÍNIA II DE METRO

—*¿Pot dir ara com s'arribarà a Montjuïc al 92?*

—En metro. Això que li diré ara és molt important i quasi li ho poso entre cometes pensant molt cada paraula. L'alcalde de Barcelona està més preocupat pel 93 que pel 92. No és que no estigui preocupat pel 92. Si s'hi pot arribar el 92 en metro, no ho han de dir els polítics sinó les companyies de construcció de metros, que encara no se'ls ha preguntat del tot. Si s'hi pot arribar, fantàstic perquè això seria la solució del 92. Ara, a mi em preocupa més el 93, perquè sé que el 92 podem fer un gran esforç per 15 dies. En moments excepcionals hi ha solucions excepcionals. Tot i així, cap tant bona com el metro, per tant estem obligats a intentar que sigui per al 92 perquè és la millor solució. Però a mi, més que aquests quinze

dies excepcionals, em preocupen els normals que vénen després. Montjuïc ha decaigut cada cop després de la gran festa. Això, la ciutat no ho pot permetre. —*Els veïns de Nou Barris, els de la Verneda, els de Sant Martí de Provençals també pensen que si pressionem per al 92 és més fàcil que tinguin el seu metro el 93.*

—La Federació d'Associacions de Veïns ja ha declarat que està a favor del metro de Montjuïc, o sigui, que no s'hi encaparrari amb això. Els ciutadans de Barcelona veuen que hi ha unes possibilitats i les aprofitem. Però hi ha graus. Nosaltres partim d'un pla de metro del 84 que està tot fet o avançat, excepte unes cotxeres del triangle ferroviari que estan pendents precisament del TGV. Queda només una gran obra a fer que és la línia II, que pot tenir una prolongació lògica i que nosaltres defensem, que és Montjuïc. Una prolongació que ningú critica. Es pot discutir si aquesta prolongació ha d'arribar fins a la zona Franca, que jo crec que sí, o si és millor arribar a la Zona Franca a través de la Gran Via i els Ferrocarrils Catalans, que és el que diu la Generalitat. Amb això ens hem posat d'acord que s'ha de discutir en el marc del PIT.

Resumint. Primer, línia II, sí. Ja hi ha acord. Segon, línia II prolongada a Montjuïc, també.

¿Quines són les altres línies? Totes les que vostè es pugui imaginar, fins i tot estan escrites oficiosament. Però tot això no té projectes, són idees. Hi estic a favor, però s'han d'estudiar.

—*En un moment dolç per a pactar com el que es va viure al Parlament de Catalunya per la qüestió territorial, vostè aprofitant la dolçor ambiental, ¿què pactaria?*

—El que vaig pactar ahir, una política territorial de consens. Amb el territori, poca broma. S'ha de fer per consens.

—*¿I per Barcelona?*

—Les dues que vostè ha citat, la Fira i el metro. Després, la qüestió de la presó de la Trinitat.

—*El govern francès ha decidit portar el TGV a la Jonquera. Amb aquest tema del TGV ¿se sent més prop de la política francesa o de la política de RENFE?*

—Jo estic molt content amb el ministre Delebarre, ara li estic escrivint. Ell va estar aquí fa quatre mesos. Va dir que el mes d'abril ho anunciaria. S'ha retardat un parell de mesos, però ho ha anunciat.

Penso que la seva decisió és molt important per a Barcelona.

Tot i que estic d'acord amb el senyor García Valverde quan diu que el TGV no es tan important per a anar a París o a Zuric perquè la competència per sobre de 600 km. amb els avions comença a ser difícil. Però, tot i així, la decisió francesa és molt important amb vista a les mercaderies, al port i a Barcelona.

—*Per una relació més intensa entre Barcelona i València de la qual vostè ha parlat en diferents ocasions, ¿creu u que l'existència del TGV entre les dues ciutats seria un pas imprescindible?*

—Evident.

—*¿Hi veu alguna possibilitat?*

—Sí. N'he parlat alguna vegada amb el president del govern, no crec que hi sigui refractari.

EL REPTE DEL 91

—*Les eleccions municipals estan a un any vista i en principi sembla que cap dels dos grans partits en litigi té massa*

ganes de començar a plantejar-les. Roca ha dit que no serà candidat. ¿Vostè s'ho creu?

—Jo he de creure el que ell diu.

—*Cullerell o Roca, ¿qui prefereix?*

—No prefereixo cap dels dos. Prefereixo que es quedin a Madrid, que és allà on estan com a diputats i que no es posin en coses més difícils. Ho dic pensant amb ells.

—*Abans ha dit que pensava en el 93, ¿pensa en el 91?*

—Sí, a un altre nivell més personal.

—*¿Pot especificar una mica més?*

—No hi ha massa a dir. Jo crec que nosaltres hem de fer la feina que estem fent. Pràcticament hem passat el període més difícil que era el 86-89. Ha estat un període molt, molt difícil. Ha estat necessari convèncer la gent sobre la base de maquetes i de plànols, de paraules, d'exposicions, sense cap realitat. A partir del setembre del 89 comença a haver-hi realitats, obres acabades, obres acabant-se, obres fent-se. La gent ara ja s'ho creu. El problema d'ara són les

molèsties. Jo entenc que la ciutat està embalada, que està llançada cap a un objectiu històric. Això és el que em satisfà. La satisfacció que jo tinc és poder encarrar el 91 amb la tranquil·litat de consciència que hem engegat un motor amb un dinamisme molt important.

—Es diu que Sants i Sant Andreu són els dos barris on es lliurarà la batalla de Barcelona. ¿Hi està d'acord?

—¿Per què ho diu?

—Perquè són les dues zones on es veu el vot més inestable.

—És cert que hi ha zones amb un vot de dreta. Les zones altes de la ciutat. Hi ha una zona que vota majoritàriament esquerra, que són els barris de treballadors, de fort component immigratori, de caràcter popular. Després hi ha barris intermedis que són els que vostè diu i algun més, que aquests voten segons. En aquest sentit sí que decanten les eleccions, però no vol dir que és aquí on es juguen. Les eleccions es poden jugar en el marge de vots que es perden o es guanyen en el barris rics o en els pobres.

—¿Però no estan molt estabilitzats aquests altres barris?

—Estan estabilitzades les majories, però un 1% de canvi o un 2% a Sant Gervasi, que té una població de 150.000 habitants, és més que un canvi d'un 4% a Sant Andreu i Sants junts.

¿ELS POLÍTICS ES PODEN IMAGINAR QUE PERDEN?

—¿Un polític té prohibit imaginar-se que perd?

—No. Té l'obligació d'imaginar-s'ho.

—¿Ens ho imaginem?

—Sí.

—En el cas que perdés, ¿preferiria un govern d'unitat o deixaria que Convergència anés sola?

—No m'ha passat mai pel cap aquesta pregunta. No puc contestar-la perquè no se m'havia acudit mai. Més endavant, si m'ho torna a preguntar, ho tindrè pensat.

—El relleu en el moment olímpic crearia una situació de caos...

—Tindria un cost.

—¿I un caos?

—Caos no. Vostès parlen de caos cada dia. Crec que la paraula cost és més certa. Jo he pensat en la seva pregunta en uns altres termes, però no en la formació de govern.

—Doncs quan s'imagina que perd, ¿què pensa?

—En els efectes a la vida personal, en la vida del partit, en la política de la ciutat. Des d'un punt de vista egoista ja m'agradaria tenir un any sabàtic, però potser no quatre anys. I, des del punt de vista de la ciutat, penso que no seria massa bó pels costos que parlàvem abans. De totes maneres, no és un tema que m'obsessioni.

—¿Perdre ara li representaria una frustració personal?

—És evident, però a vostè li passaria igual. En tot cas, com ja li he dit abans, tinc la tranquil·litat de saber que l'obra està encarrilada. Si m'ho hagués preguntat fa un any, hauria estat diferent.

Assumpció Maresma Matas